

tribuit subjectum, cui additur in inferiora vel saltem ea, de quibus dici potest; at vero cum dico: *Homo irrationalis nusquam reperitur*, id nusquam non distribuit subjectum in inferiora, rationem igitur signi non habet.

TH. IV. Signum, à quo tota enunciatio ratione quantitatis accipere debet denominationem, semper spectare debet ad subjectum, ejusque principalem vocem, quæ categorematica est, non vero ad cæteras syncategorematicas. Quando diximus, quòd signum significet, quàm latè pars illa enunciationis, cui additur, accipiatur, observandum est, signa tam universalialia quàm particularia, ut enunciationem reddant vel universalem vel particularem, spectare debere ad subjectum ejusque principalem vocem, quæ categorematica dicitur, alias enim si signum addatur voci syncategorematicæ sive sit signum universale sive particulare, enunciatio nec universalis nec particularis erit, e. g. hæc enunciatio: *Omnis hominis equus est quadrupes*, universalis non est, quia signum universale non ad vocem categorematicam, sed ad syncategorematicam pertinet. Ubi tamen notandum, quod quando dicimus, signum semper apponendum esse subjecto, eo ipso non negemus, quòd salvâ enunciationis veritate prædicato possit apponi signum, verum enim est, quando dico: *Omnis lapis est nullus homo*, *Omnis homo est aliquod animal*, *Nullus homo est omne animal*, sed ab illò, quod prædicato apponitur, enunciatio ratione quantitatis non accipit denominationem, & nec universalis, nec particularis dicitur. Deinde monendum, quod, licet concedatur, ut ex dictis patet, signum apponi posse prædicato, nihilominus negemus, quod
signum